

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8213/2567

นาย ช. โจทก์ นาย ร. กับพวก จำเลย
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 341

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยทั้งสองร่วมกันหลอกลวงโจทก์ว่า นาย อ. มอบอำนาจให้นำโฉนดที่ดินมาเป็นหลักประกันในการกู้ยืมเงินของจำเลยทั้งสอง แต่ความจริงแล้วนาย อ. แจ้งว่าให้หาเงินกู้เพิ่มเติม และให้จดทะเบียนจำนองที่ดินดังกล่าวเป็นประกันการชำระหนี้ของนาย อ. ที่กู้ยืมจากจำเลยที่ 2 เท่านั้น นาย อ. มิได้มอบอำนาจให้จำเลยทั้งสองมาทำสัญญากู้ยืมเงินกับโจทก์ การหลอกลวงของจำเลยทั้งสองทำให้โจทก์หลงเชื่อว่าการกู้ยืมเงินโดยมีหลักประกันเป็นโฉนดที่ดินของนาย อ. ที่สามารถให้โจทก์ชำระหนี้หรือบังคับหนี้เอาจากที่ดินดังกล่าวได้ โจทก์จึงให้จำเลยทั้งสองกู้ยืมเงิน การกระทำของจำเลยทั้งสอง จึงเป็นความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงผู้อื่นตาม ป.อ. มาตรา 341

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341, 83 ศาลชั้นต้นไต่สวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่าคดีมีมูล ให้ประทับฟ้อง จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341 ประกอบมาตรา 83 จำคุกคนละ 3 ปี จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษากลับให้ยกฟ้องโจทก์ โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้เถียงกันในชั้นนี้รับฟังยุติได้ว่า เมื่อวันที่ 29 กรกฎาคม 2561 นายอำพลทำสัญญากู้ยืมเงินจากจำเลยที่ 2 จำนวน 1,950,000 บาท มีข้อตกลงว่า นายอำพลนำโฉนดที่ดิน 2 ฉบับ เลขที่ 67999, 77764 ตามลำดับ ให้จำเลยที่ 2 ยึดถือไว้เป็นประกัน ในวันเดียวกันนายอำพลทำหนังสือมอบอำนาจให้จำเลยที่ 2 จัดการจดทะเบียนจำนองที่ดินทั้งสองแปลงในวงเงิน 1,950,000 บาท ตามสำเนาหนังสือสัญญากู้ยืมเงินตามกฎหมายใหม่และสำเนาหนังสือมอบอำนาจ เมื่อวันที่ 12 ตุลาคม 2561 จำเลยทั้งสองร่วมกันทำสัญญากู้ยืมเงินโจทก์ 3,500,000 บาท โดยจำเลยทั้งสองมอบโฉนดที่ดินเลขที่ 77764 หนังสือมอบอำนาจ (ท.ด. 21) ที่นายอำพลลงชื่อผู้มอบอำนาจ แต่ยังไม่ได้กรอกข้อความ สำเนาบัตรประจำตัวประชาชน และสำเนาทะเบียนบ้านของนายอำพลที่นายอำพลลงลายมือชื่อรับรองความถูกต้องให้ไว้แก่โจทก์ จำเลยที่ 2 สั่งจ่ายเช็คลงวันที่ 12 พฤศจิกายน 2561 จำนวน 3,500,000 บาท ชำระหนี้ให้แก่โจทก์ และธนาคารตามเช็คปฏิเสธการจ่ายเงินในวันที่ 9 เมษายน 2562 ตามใบแจ้งผลเช็คคืนในวันที่ 25 เมษายน 2562 พนักงานสอบสวนมีหนังสือขออายัดที่ดินโฉนดเลขที่ 77764 ต่อเจ้าพนักงานที่ดิน เนื่องจากนายอำพลแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนว่าจำเลยที่ 2 เอาโฉนดที่ดินไปโดยนายอำพลไม่ยินยอม ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยทั้งสองกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ เห็นสมควรวินิจฉัยก่อนว่า จำเลยทั้งสองได้รับเงินตามสัญญากู้ยืมเงินจากโจทก์แล้วหรือไม่ โจทก์เบิกความในทำนองว่า เมื่อวันที่ 12 ตุลาคม 2561 จำเลยทั้งสองมาขอกู้เงินโจทก์ อ้างว่าเป็นนักธุรกิจค้าขายที่ดิน มีฐานะ มีความรู้ความสามารถ ต้องการกู้เงินโจทก์ 3,500,000 บาท เพื่อนำไปลงทุน มีหลักทรัพย์เป็นโฉนดที่ดินมูลค่า 11,000,000 บาทเศษ โดยนายอำพล เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดิน มอบอำนาจให้จำเลยทั้งสองใช้โฉนดที่ดินไปทำสัญญา

กู้ยืมเงิน โดยให้ถือว่าที่ดินเป็นหลักประกันเงินกู้ จำเลยที่ 1 มอบโฉนดที่ดิน หนังสือมอบอำนาจที่ นายอำพลลงลายมือชื่อในช่องผู้มอบอำนาจ แต่ยังไม่กรอกข้อความ สำเนา บัตรประจำตัวประชาชน และสำเนาทะเบียนบ้านของนายอำพลที่ลงลายมือชื่อรับรองไว้ สำเนา ระวังแผนที่ที่ตั้งที่ดินและราคาประเมินที่ดินให้แก่โจทก์ จำเลยที่ 2 ส่งจ่ายเช็ค 3,500,000 บาท ให้แก่โจทก์เพื่อชำระหนี้ แต่โจทก์ไม่มีเงินสด ก่อนทำสัญญากันในวันดังกล่าว โจทก์จึงไป จดทะเบียนขายฝากที่ดินโฉนดเลขที่ 26290 พร้อมสิ่งปลูกสร้างของโจทก์ และมอบเงินที่ได้จาก การขายฝากให้แก่จำเลยทั้งสองไป เมื่อถึงกำหนดชำระหนี้ จำเลยทั้งสองขอผิดผ่อน และขอให้ โจทก์ไม่นำเช็คไปเรียกเก็บเงิน หลังจากนั้นโจทก์ทราบว่าที่ดินโฉนดเลขที่ 77764 ถูกอายัด ส่วน จำเลยทั้งสองเบิกความในทำนองเดียวกันว่า นายอำพลมอบอำนาจให้จำเลยทั้งสองกู้เงินจากโจทก์ ในวันเกิดเหตุจำเลยที่ 2 ไปขอกู้ยืมเงินจากโจทก์ให้นายอำพล ส่วนจำเลยที่ 1 ไปทวงเงิน ค่าใช้จ่ายที่ทำงานให้แก่โจทก์ที่จังหวัดพังงา ในวันดังกล่าวจำเลยที่ 2 นำโฉนดที่ดินเลขที่ 77764 และ 67999 ของนายอำพลไปให้โจทก์พิจารณา โจทก์ไม่มีเงินให้กู้และไม่มีเงินจ่ายค่าจ้างงานที่ จังหวัดพังงา แต่จะยืมเงินจากน้องสาวโจทก์มาให้นายอำพลกู้ และมีเงื่อนไขว่าจะต้องให้จำเลย ทั้งสองทำสัญญากู้ยืมเงิน ออกเช็คค้ำประกัน และมอบโฉนดที่ดินของนายอำพลไปเสนอให้น้องสาว โจทก์พิจารณา จำเลยที่ 1 อยากจะได้ค่าใช้จ่ายคืน และอยากได้เงินไปให้นายอำพล จำเลยทั้งสอง จึงยินยอมตามเงื่อนไขของโจทก์ จำเลยที่ 1 ยังไม่ได้รับเงินจากโจทก์ แต่นายสุวรรณพยานจำเลย ทั้งสอง ซึ่งเคยทำงานกับโจทก์ มีตำแหน่งเป็นนายหน้าในการปล่อยเงินกู้ให้โจทก์ เบิกความ ตอบคำถามค้านทนายโจทก์เจือสมพยานโจทก์ว่า ในวันที่เดินทางไปสำนักงานที่ดินเพื่อ จดทะเบียนขายฝากที่ดินแปลงหนองจอกนั้น นายสุวรรณ โจทก์และจำเลยทั้งสองเดินทางไป ด้วยกัน ระหว่างทางไปห้างสรรพสินค้าโลตัส จำเลยที่ 2 พุดว่า ได้รับเงินเรียบร้อยแล้ว แม้ตาม หนังสือสัญญาขายฝากดังกล่าวระบุว่า ขายฝากที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างเป็นจำนวนเงิน 1,696,000 บาท ก็ตาม แต่นายสุวรรณเบิกความว่า ผู้ที่ทำนิติกรรมขายฝากกับโจทก์โอนเงินให้แก่จำเลยที่ 2 โดยมีการชำระค่าที่ดินดังกล่าว 3,500,000 บาท ซึ่งได้ความจากจำเลยที่ 1 เบิกความตอบคำถาม ค้านทนายโจทก์ว่า หลังจากเสร็จธุระที่สำนักงานที่ดินแล้วได้เดินทางมาทำสัญญากู้ยืมที่บริเวณ ทาวน์อินทาวน์ จำแขวงและเขตไม่ได้ จึงเห็นได้ว่า เนื่องจากโจทก์ไม่มีเงินที่จะให้จำเลยทั้งสองกู้ โจทก์จึงต้องจดทะเบียนขายฝากที่ดินกับนายชลัษก่อน แล้วจึงให้จำเลยทั้งสองทำสัญญากู้ยืมเงิน กับโจทก์ โดยมอบเงินที่ได้จากการขายฝากให้จำเลยทั้งสอง การที่นายสุวรรณเบิกความตอบคำถาม ค้านทนายโจทก์ว่า ในวันที่มีการขายฝากที่ดิน จำเลยที่ 2 เป็นผู้ดำเนินการทั้งหมด ทำให้เห็นว่า จำเลยทั้งสองที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับการขายฝากที่ดิน แต่ร่วมเดินทางไปสำนักงานที่ดินด้วย และจำเลยที่ 2 ดำเนินการเรื่องการขายฝาก ก็เพื่อรับเงินที่โจทก์ได้จากการขายฝากที่ดิน ยิ่งไปกว่านั้น จำเลยที่ 2 ลงลายมือชื่อส่งจ่ายเช็คเงินสด 3,500,000 บาท ลงวันที่ 12 พฤศจิกายน 2561 จำนวนเงินเท่ากับเงินที่กู้ยืมจากโจทก์ โดยระบุไว้ในสัญญากู้ยืมเงินว่า เพื่อชำระหนี้เงินกู้ นับ เป็นเรื่องขัดต่อเหตุผลอย่างยิ่ง เพราะหากจำเลยทั้งสองยังไม่ได้รับเงิน 3,500,000 บาท จากโจทก์ ดังที่กล่าวอ้าง ย่อมไม่มีหนี้ที่จำเลยทั้งสองต้องชำระให้แก่โจทก์และส่งจ่ายเช็คดังกล่าวชำระหนี้ให้ แก่โจทก์ ทั้งในการทำหนังสือสัญญากู้ยืมเงิน จำเลยทั้งสองลงลายมือชื่อในฐานะผู้กู้ ตกลงว่า ข้อ 1... ผู้กู้ได้รับเงินไปถูกต้องครบถ้วนแล้วในวันทำสัญญา ดังนั้น การที่จำเลยทั้งสองนำสืบและ กล่าวอ้างว่าไม่ได้รับเงินจากโจทก์ นับเป็นเรื่องผิดปกติวิสัยของจำเลยทั้งสองที่อ้างว่า ประกอบอาชีพเกี่ยวกับการจัดหาเงินทุนปล่อยกู้ ที่ต้องใช้ความระมัดระวังรอบคอบในการ

ลงลายมือชื่อในเอกสารที่ต้องผูกพันตนให้ต้องรับผิดชอบอย่างยิ่ง คำเบิกความของจำเลยทั้งสองจึงไม่มีน้ำหนักน่าเชื่อถือ พยานหลักฐานจำเลยทั้งสองไม่มีน้ำหนักหักล้างพยานหลักฐานโจทก์ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า จำเลยทั้งสองได้รับเงินตามสัญญากู้ยืมเงิน จำนวน 3,500,000 บาท จาก โจทก์ครบถ้วนแล้ว ส่วนที่จำเลยทั้งสองนำสืบว่า จำเลยที่ 2 เพียงแต่นำโฉนดที่ดินเลขที่ 77764 และ 67999 ของนายอำพลไปเสนอให้แก่นายทุนเงินกู้ เพื่อที่จะกู้เงินให้แก่นายอำพล จำเลยที่ 2 ไม่ได้หลอกลวงโจทก์ จำเลยที่ 2 ได้โฉนดที่ดินทั้งสองแปลงมาโดยได้รับความยินยอมจากนายอำพล นั้น พันตำรวจโทรุ่งรวิฬงงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอุบลราชธานีพยานโจทก์เบิกความ ประกอบคำให้การในชั้นสอบสวนของนายอำพลตามบันทึกคำให้การของพยาน สรุปใจความได้ว่า ในวันที่ 10 กรกฎาคม 2561 นายอำพลไปหาจำเลยที่ 2 เพื่อขอกู้ยืมเงิน 1,500,000 บาท โดยตกลง จะนำโฉนดที่ดินเลขที่ 67999 ค้ำประกัน จำเลยที่ 2 ตกลงจะมอบเงิน 100,000 บาท ให้นายอำพล ส่วนที่เหลือจำเลยที่ 2 อ้างว่าจะนำโฉนดที่ดินไปเสนอนายทุนกรุงเทพก่อน ในระหว่างนั้นจำเลยที่ 2 ขอโฉนดที่ดินแปลงข้างเคียง นายอำพลจึงมอบสำเนาโฉนดที่ดินเลขที่ 77764 ให้แก่จำเลยที่ 2 หลังจากดูแล้ว จำเลยที่ 2 ให้นายอำพลลงลายมือชื่อในแบบฟอร์มหนังสือมอบอำนาจ สัญญากู้ที่ไม่ ได้ลงรายละเอียดเอกสารทางทะเบียนราษฎร และสำเนาบัตรประจำตัวประชาชน ที่ได้รับรอง เอกสารไว้ให้แก่จำเลยที่ 2 จำเลยที่ 2 ตกลงว่าจะมอบเงิน 100,000 บาท ให้แก่นายอำพลในวันที่ 17 กรกฎาคม 2561 เมื่อถึงกำหนดนายอำพลได้รับเงิน 100,000 บาท ส่วนที่เหลือจำเลยที่ 2 ให้มา รับในวันที่ 21 กรกฎาคม 2561 เมื่อถึงกำหนดจำเลยที่ 2 ทำสัญญากู้ฉบับแรก 1,950,000 บาท ดอกเบี้ย 450,000 บาท เนื่องจากมีการหักดอกเบี้ยไว้ แต่นายอำพลต้องการกู้เงินเพิ่มอีกประมาณ 300,000 ถึง 500,000 บาท และได้มอบโฉนดที่ดินเลขที่ 77764 ให้แก่จำเลยที่ 2 จำเลยที่ 2 ทำสัญญากู้ฉบับที่ 2 ว่า นายอำพลกู้เงิน 2,400,000 บาท ยินยอมจ่ายดอกเบี้ย 900,000 บาท แต่ นายอำพลไม่ลงลายมือชื่อ เนื่องจากเห็นว่าไม่ถูกต้องตามข้อตกลง ในวันที่จำเลยที่ 2 โอนเงินให้ 430,000 บาท ในวันที่ 22 กรกฎาคม 2561 จำเลยที่ 2 โอนเงินให้อีก 525,000 บาท รวมเป็นเงินที่ นายอำพลได้รับตามสัญญาฉบับแรก 1,055,000 บาท หลังจากนั้นประมาณเดือนกุมภาพันธ์ 2562 จำเลยที่ 2 ติดต่อผ่านดาบตำรวจนิยม ให้นายอำพล ไปจดทะเบียนจำนองที่ดิน และอ้างว่า จะให้นายอำพลกู้เพิ่มอีก 300,000 บาท แต่ไม่สามารถติดต่อจำเลยที่ 2 ได้อีก ส่วนจำเลยทั้งสอง นำสืบในทำนองเดียวกันว่า จำเลยที่ 2 กู้เงินจากโจทก์ให้แก่นายอำพล โดยนำโฉนดที่ดินเลขที่ 77764 และ 67999 ของนายอำพลไปให้โจทก์พิจารณา โดยได้รับความยินยอมจากนายอำพล ส่วน จำเลยที่ 2 ไปทวงค่าใช้จ่ายที่ทำงานให้แก่โจทก์ที่จังหวัดพังงา จำเลยทั้งสองไม่ได้รับเงินจากโจทก์ เห็นว่า สำเนาหนังสือสัญญากู้เงินตามกฎหมายใหม่ ลงวันที่ 21 กรกฎาคม 2561 ระบุว่านายอำพล กู้เงินจำเลยที่ 2 จำนวน 1,950,000 บาท นายอำพลมอบโฉนดที่ดิน 2 แปลง 67999, 77764... ให้จำเลยที่ 2 ถือไว้เป็นประกัน และหนังสือมอบอำนาจ ลงวันที่ 21 กรกฎาคม 2561 แนบท้าย หนังสือสัญญากู้เงินดังกล่าว ระบุว่า นายอำพลมอบอำนาจให้จำเลยที่ 2 เป็นผู้มีการจัดการ จำนองที่ดิน โฉนดเลขที่ 67999, 77764 กับจำเลยที่ 2 ในวงเงิน 1,950,000 บาท เพื่อประกันหนี้ เงินกู้ของนายอำพล โดยให้ถือสัญญาจำนองเป็นหลักฐานแห่งการกู้ยืมเงิน จึงเห็นได้ถึงเจตนาของ นายอำพลว่า มอบโฉนดที่ดินเลขที่ 77764 ให้แก่จำเลยที่ 2 เนื่องจากประสงค์ให้จำเลยที่ 2 หาเงินกู้ เพิ่มเติม และให้จำเลยที่ 2 จดทะเบียนจำนองที่ดินตามหนังสือมอบอำนาจ เป็นประกันการกู้ยืมเงิน จึงได้ลงลายมือชื่อหนังสือมอบอำนาจให้จำเลยที่ 2 ไปจดทะเบียนจำนองที่ดินเพื่อเป็นหลักประกัน ในการกู้ยืมเงินของนายอำพล แต่ไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 2 ได้จดทะเบียนจำนองที่ดินดังกล่าว จำเลย

ทั้งสองกลับนำหนังสือมอบอำนาจที่นายอำพลลงลายมือชื่อผู้มอบอำนาจและยังไม่กรอกข้อความ
สำเนาบัตรประจำตัวประชาชนที่นายอำพลขีดคร่อมเขียนข้อความว่า จำนองที่ดิน และ
สำเนาทะเบียนบ้านที่นายอำพลขีดคร่อมเขียนข้อความว่า จำนองที่ดินไปใช้เป็นหลักประกันใน
การทำสัญญากู้ยืมเงินของจำเลยทั้งสองกับโจทก์ โดยนายอำพลมิได้ยินยอม และจำเลยที่ 2 เขียน
ข้อความในบันทึกต่อท้ายสัญญากู้ยืมเงินดังกล่าวด้วยลายมือตนเองว่า นายอำพลได้มอบหมายหรือ
มอบอำนาจให้จำเลยทั้งสองนำหลักฐานเกี่ยวกับโฉนดที่ดินไปทำสัญญากู้ยืมเงินกับโจทก์ โดยที่ให้
ถือว่าที่ดินเป็นหลักประกันส่วนหนึ่งของสัญญากู้ยืมเงิน และยืนยันว่าได้รับมอบอำนาจจากนาย
อำพลให้มาทำสัญญาผูกพันตนดังกล่าวจริง ซึ่งเป็นเรื่องที่จำเลยที่ 2 เขียนขึ้นกล่าวอ้างกับโจทก์
เพื่อให้โจทก์เชื่อ โดยนายอำพลมิได้ยินยอม ทั้งบันทึกต่อท้ายดังกล่าวยังขัดกับคำเบิกความของ
จำเลยทั้งสองที่ว่ามากู้ยืมเงินกับโจทก์แทนนายอำพล จำเลยทั้งสองไม่ได้รับเงินจากโจทก์
ยิ่งไปกว่านั้น ได้ความจากโจทก์ว่า เมื่อถึงกำหนดชำระเงิน จำเลยทั้งสองขอผิดผ่อน ไม่ให้โจทก์นำ
เช็คไปเรียกเก็บเงิน เมื่อโจทก์สอบถามถึงที่ดินที่นำมาค้ำประกัน จำเลยทั้งสองร่วมกันหลอกลวง
โจทก์ว่า นายอำพลมอบอำนาจให้นำโฉนดที่ดิน เลขที่ 77764 มาเป็นหลักประกันในการกู้ยืมเงิน
ของจำเลยทั้งสอง ความจริงแล้วนายอำพลแจ้งว่าให้หาเงินกู้เพิ่มเติม และให้จดทะเบียนจำนอง
ที่ดินดังกล่าวเป็นประกันการชำระหนี้ของนายอำพลที่กู้ยืมจากจำเลยที่ 2 นายอำพลมิได้
มอบอำนาจให้จำเลยทั้งสองมาทำสัญญากู้ยืมเงินกับโจทก์ดังที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัย การหลอกลวง
ดังกล่าวของจำเลยทั้งสองทำให้โจทก์หลงเชื่อว่าจำเลยทั้งสองขอกู้ยืมเงินโดยมีหลักประกันเป็น
โฉนดที่ดินของนายอำพล ที่สามารถให้โจทก์ชำระหนี้หรือบังคับหนี้เอาจากที่ดินดังกล่าวได้ โจทก์
จึงให้จำเลยทั้งสองกู้ยืมเงิน การกระทำของจำเลยทั้งสอง จึงเป็นความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงผู้อื่น
ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341 ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย
ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น พิพากษากลับ ให้บังคับคดีตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

องค์คณะ

นนทิกา จิวธยากุล · วิฐูร คล่องมีคุณ · ศุภร พิชิตวงศ์เลิศ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/8213/2567>